

MID - TIJDSCHRIFT

MID-TIJDSCRIFT

uitgave Sectie G2-HKKL

juli 1965

4e jaargang - nummer 3

Redactie: Luitenant-Kolonel E.Th. Poppe
Luitenant-Kolonel D.B.W. van Ardenne
Majoor A.J. Macville

Adres: SCHOOL MILITAIRE INLICHTINGENDIENST
Oranje Nassaukazerne
Harderwijk
telefoon: 03410-2741

.....

Het MID-Tijdschrift wordt functioneel gedistribueerd. De exemplaren behoren op de Sectie 2 aanwezig te zijn en dienen dus bij overplaatsing aan de opvolger te worden overgegeven.

.....

INHOUD

	Blz.
Communisme - deel VI	1
De politieke en strategische betekenis van Cuba voor het Caraïbische gebied - deel II	3
De evolutie van de Sowjet Officier	10
Burger Koning Sigismund	14
Het vuurplan van een bataljon in de verdediging	17
Werkwijze Zwitserse GID	18
De inhoud van een melding	21
Doelopsparing	22
Prisoner of war in retrospect	23
Uit tijdschriften	24

COMMUNISME - DEEL VI

door Kapitein D. STEVENS

De politiek-economische theorieën

In het vorige hoofdstuk werd reeds een begin gemaakt met de politiek-economische theorieën. Zoals bleek kreeg ook de economie zijn Marxistische beschouwingwijze. Hiervoor hadden reeds andere theoretici zich beziggehouden met de verhouding economie en politiek. Dit zijn o.a. de Engelsen Adam Smith (1723-1790), David Ricardo (1772-1823), F.R. Maltus (1766-1834) en John Stuart Mill (1806-1873).

Het begint wellicht eentonig te worden, doch van die theorieën zeggen de communisten:

"de klassieke bourgeois politieke economie neemt een vulgaire plaats in, d.i. die van een niet-wetenschappelijke politieke economie ....."¹⁾. Dit onderdeel is zowel dus qua dwingende beschouwingwijze als qua inhoud niet los te maken van het verband met hun overige theorieën; het wordt hun politieke economie of POLITEKONOMIE genoemd.

De belangrijkste werken van Marx en Engels waarin hun politeconomie tot uitdrukking komt zijn m.i. wel "Het Kapitaal" en "Het communistisch manifest", van K. Marx: "Nationale economie en filosofie" (1849), "De Duitse ideologie (1845-1846)", "De ellende der filosofie" (1847), "De moraliserende critiek en de critische moraal" (1847), "Loonarbeid en kapitaal" (1849), "Theorieën over de meerwaarde" (1861-1863), "Loon, prijs, profijt" (1865), "Over de burgeroorlog in Frankrijk" (1871) en "Nationale economie en filosofie" (1884); van F. Engels: "Schets voor een critiek der nationale economie" (1844), "De toestand der werkende klasse in Engeland" (1845), "Grondslagen van het communisme" (1847), "Over het woningvraagstuk" (1872), "Herrn E. Dührings Umwälzung der Wissenschaften (of: "Anti-Dühring")" (1878), "De ontwikkeling van het socialisme van utopie tot wetenschap" (1882) en "Het boerenprobleem in Frankrijk en Duitsland" (1894).

De meerwaarde

Het eerste probleem waarmee de Marxistische POLITEKONOMIE ons confronteert is dat van de "meerwaarde".

De theorie is als volgt: de warenproductie vormt het belangrijkste onderdeel van de kapitalistische economie. Onder "waren" verstaat men dan de producten van menselijke arbeid, die door koop en verkoop tot verbruik komen. Het geld was aanvankelijk, volgens Marx, ruilmiddel, het werd het begin van het kapitaal. In eerste instantie verwerft de kapitalist door het productieproces een warenkapitaal. Zodra hij de waren voor geld verkoopt, wijzigt het warenkapitaal zich in geldkapitaal. Voor de productie van waren heeft hij echter twee dingen gekocht: de productiemiddelen, dus de grondstoffen en machines enz. en ..... de menselijke arbeid om met de machines de grondstoffen te verwerken. Die menselijke arbeid is het vooral die het kapitaal van de kapitalist vermeerdert.

Engels geeft een illustratie hoe het Marxisme dit bedoelt, deze is kort samengevat als volgt: stel een arbeider heeft voor de productie van de levensmiddelen, welke nodig zijn om hem en zijn gezin te onderhouden, zes werkuren nodig. Indien de kapitalist hem het geld voor zes werkuren, die hij dan ook verricht, betaalt, zou de arbeider kunnen voldoen aan de levensbehoeften van hem en zijn gezin. De arbeider krijgt echter na zes uur werken dit bedrag niet, doch pas na 12 uur werken. Zo gezien kost hij de kapitalist slechts zes werkuren, maar er

1) Politekonomitsjeski Slovarj (politiek economisch woordenboek), Moskwa 1964, p. 191.

wordt geproduceerd voor 12. Wanneer de productie van deze meerdere zes uren is verkocht, is de meerwaarde in geld gerealiseerd. Dit systeem noemt men de uitbuiting van het proletariaat door het kapitalisme.

De vervreemding

Een belangrijk onderdeel van de Marxistische visie op de mens is de theorie omtrent de vervreemding als gevolg van de economische constellatie.

Men onderscheidt vier soorten vervreemding bij de mens:

1. de vervreemding van de arbeider tot zijn product;
2. de vervreemding ten opzichte van zijn arbeid;
3. de vervreemding van zichzelf (Selbstentfremdung);
4. de vervreemding tussen de mensen onderling.

Op de eerste plaats vervreemdt de arbeider van het door hem geproduceerde product. Hij maakt het wel doch hij heeft er niet meer de beschikking over, in tegenstelling tot bijvoorbeeld de middeleeuwse ambachtsman. De arbeider in de moderne bedrijfsvorm, waar hij vaak slechts een onderdeel van het totale product tot stand brengt, kan zichzelf niet meer verwezenlijken in het product van zijn arbeid. Hij heeft na de productie ook niet meer de beschikking over het product. De arbeid zelf wordt voor hem hierdoor iets dat buiten hem staat; iets dat hem eigenlijk vreemd is:

"..... niet tot zijn wezen behoort, dat hij zich daarom in zijn arbeid niet bevestigt, doch ontkent .....

De arbeider voelt zich pas buiten de arbeid zichzelf en in de arbeid buiten zichzelf".

De arbeid, die men ziet als een behoefte welke eigen is aan het wezen van de mens, ontardt, zo meent men, in een louter middel voor het fysiek in leven blijven. Hierdoor vervreemdt de mens van zijn eigen wezen. Men noemt dit de "Selbstentfremdung", de vervreemding van de mens van zichzelf, het wordt ook wel vertaald als "zelfvervreemding".

In dit systeem beschouwen de mensen elkaar niet meer als medemens doch als middel 1).

"De bourgeoisie heeft, waar ze tot heerschappij is gekomen, alle feodale, patriarchale, idyllische verhoudingen verstoord. Ze heeft de heilige huiver der vrome dweperij, der ridderlijke geestdrift, de kleinburgerlijke weemoed in het ijsskoude water der egoïstische berekening verdronken".

"Communistisch manifest", 1848.

De koloniën

Teneinde de overproductie toch te slijten en om goedkope grondstoffen en in vele gevallen goedkope arbeidskrachten te verkrijgen zocht "het grootkapitaal" naar nog niet gekapitaliseerde gebieden. Het hiertoe opbouwen van de grote rijken, de imperia, werd door Karl Marx - en zijn navolgers - het imperialisme genoemd, de "uiteindelijke vorm" van de volledig ontwikkelde bourgeois maatschappij 2). Hiervoor kwamen de gebieden in Azië en Afrika vooral in aanmerking, alwaar koloniën ontstonden. Marx en Engels waren van mening dat de crises van het kapitalisme hierdoor niet werden vermeden, doch in zekere zin werden uitgesteld om uiteindelijk een veel groter omvang aan te nemen, n.l. een wereldomvang in plaats van een landelijke.

---

1) Zie K. Marx - de Duitse ideologie, 1845-1846.

2) K. Marx - over de burgeroorlog in Frankrijk, 1871.

"Waardoor overwint de bourgeoisie de crisis? ..... anderzijds door de verovering van nieuwe markten en de grondiger uitbuiting van de oude markten.

Waardoor dus? Daardoor dat zij alzijdiger en geweldiger crisis voorbereidt en de middelen om deze crisis te voorkomen, vermindert".

"Communistisch manifest", 1848.

Deze koloniën zouden voor een deel echter ook in opstand komen tegen hun overheersers; een ander deel zou ten tijde van de socialistische wereldrevolutie nog door het proletariaat moeten worden bevrijd.

Marx voorspelde dat er een tijd zou komen, dat India "sterk genoeg geworden zou zijn om het Engelse juk voor eens en voor altijd af te werpen". 1)

De huidige communistische doctrine zegt het volgende over "imperialisme": "Het hoogste en laatste stadium van het kapitalisme, begonnen aan het eind van de 19e begin 20e eeuw, (het is) het stadium van zijn verval en zijn ondergang; het tijdperk van de tot de overwinning leidende socialistische revoluties" 2)

Ook China zag hij aan de vooravond van de revolutie staan. 3)

F. Engels voorspelde de zelfstandigwording van o.a. Algerije, Egypte en de Kaapkolonie in zijn brief aan Kautsky d.d. 12-9-1882.

LITERATUURLIJST

Zie communisme deel V.

Errata communisme - deel V

Pagina 11, regel 5 "kan" moet zijn "kunnen".

Pagina 11, regels 6 t/m 13 zijn per abuis opgenomen in deel V, zij komen nu voor in deel VI.

Pagina 15, regel 8 "tussen persoonlijk en eigen belang" moet worden gelezen als "tussen persoonlijk en algemeen belang".

.....

DE POLITIEKE EN STRATEGISCHE BETEKENIS VAN CUBA VOOR HET CARAIBISCHE GEBIED - deel II

door H.G.D. Eysink Smeets, luitenant ter zee der eerste klasse

g. 1960: Het jaar der nationalisaties

De eerste landen, waarmede de nieuwe regering zeer goede betrekkingen onderhield, waren de Verenigde Arabische Republiek en Joegoslavië. Mocht hierdoor de indruk zijn gewekt, dat Cuba zich in het neutralistische kamp zou gaan scharen, dan werd dit al spoedig weersproken door het feit, dat een Sowjet-Russische industriële tentoonstelling op uitnodiging van de Cubaanse regering in februari 1960 te Havana werd gehouden. Vice-premier Mikojan verrichtte de opening. Uit zijn bezoek resulteerde de eerste Cubaans-Sovjet-Russische overeenkomst, waarbij aanzienlijke credieten en technische

- 1) Karl Marx - die künftige Ergebnisse der britischen Herrschaft in Indien.
- 2) B.N. Ponomarev - polititsjeski slovarj (politiek woordenboek), Moskwa 1958 - p. 203.
- 3) K. Marx, F. Engels - politisch ökonomisch Revue jan/feb 1850.

hulp werden toegezegd.

Studenten, de pers en de kerk gaven duidelijk te kennen het niet eens te zijn met de richting, die de regering thans bleek te hebben gekozen. Het gevolg was, dat de universiteiten onder communistisch-geïnfiltreerde Universiteitsraden kwamen te staan; de vrijheid van de pers werd opgeheven en de verhouding tussen Kerk en Staat werd zeer slecht.

De VSA konden hun juiste houding nog steeds niet vinden. Wel oordeelden zij het langzamerhand verantwoord de hulpverlening aan Cuba stop te zetten (27 mei 1960). Op 2 april deelde de Cubaanse regering mede olie in de Sovjet-Unie te hebben aangekocht, hetgeen de olieraffinaderijen van buitenlandse maatschappijen op Cuba voor het probleem stelde, of zij deze olie zouden verwerken. Op 9 juni maakten zij hun beslissing bekend. Het was een weigering. Een stroom van maatregelen brak los:

- 1 juli - alle buitenlandse olieraffinaderijen genationaliseerd;
- 6 juli - de VSA beperken het invoerquotum van Cubaanse suiker 16);
- 9 juli - Kroetsjev bedreigt de VSA met raketten, indien zij op Cuba zouden ingrijpen;
- 22 juli - buitenlandse suikerfabrieken genationaliseerd;
- 17 sept - VS-banken genationaliseerd;
- 25 okt - resterende VS-ondernemingen en het grootste percentage der Cubaanse industriële, commerciële en landbouwondernemingen genationaliseerd.

Deze geweldige economische omwenteling betekende in feite, dat in plaats van de beloofde democratie met zo min mogelijk staatsinmenging een volksdemocratie tot stand was gekomen. Uiteraard verwekte dit zowel in buiten- als binnenland veel reacties. Zo verboden op 19 oktober de VSA de uitvoer van goederen naar Cuba, waarvan alleen medicijnen en ongesubsidieerde levensmiddelen waren uitgezonderd.

Op Cuba zelf begonnen velen zich af te keren van het nieuwe bewind. Opnieuw trokken verzetsstrijders zich terug in de bergen. De "26 juli-beweging" werd meer en meer verdrongen door de communistische partij, de PSP, onder leiding van zijn fervente secretaris Blas Roca. Ook het rebellenleger moest het veld ruimen, toen een groot gedeelte van de boerenbevolking, waaruit het oorspronkelijk bijna uitsluitend was samengesteld, zich afkerig toonde van het communisme. De regering vormde zich een nieuw machtsapparaat in een volksmilitie, waaraan nu ook de stadsbevolking in grote getale kon deelnemen.

Ondanks al deze ingrijpende wijzigingen bleef het nieuwe bewind voor de grote massa toch zijn aantrekkingskracht behouden door de vele hervormingen, die de Nationale Instituten voor landhervorming (INRA) en stadshervorming (INAV) tot stand bracht. Lage prijzen, gehalveerde huren, sterk verhoogde lonen, initiëring van de bouw van grote aantallen volkswoningen brachten aan de tot nog toe tekortgekomen kleine lieden de overtuiging, dat voor hen de revolutie inderdaad de bevrijding van veel ellende had gebracht.

h. Het voorspel tot de Cubaanse crisis
(1 jan. 1961 - najaar 1962)

Op 5 januari 1961 verbraken de VSA de diplomatieke betrekkingen met Cuba. De Organisatie van Amerikaanse Staten poogde nog enige malen te bemiddelen,

-
- 16) Aangezien de VSA zeer grote hoeveelheden suiker vast afnamen tegen prijzen, die doorgaans iets boven de wereldmarktprijs lagen, betekende deze maatregel een gevoelig verlies aan dollarinkomsten voor Cuba.

doch dit had geen enkel resultaat. Ook een groot aantal andere Latijns-Amerikaanse landen deed in de loop van 1961 dezelfde stap, zodat Cuba op het Westelijk halfrond meer en meer geïsoleerd raakte.

In diverse Centraal-Amerikaanse republieken en in de VSA hadden zich een 5000 ballingen voorbereid op een poging het bewind van Fidel Castro omver te werpen. Op 17 april 1961 landden zij in de Varkensbaai. De gehele operatie was uiterst slecht opgezet en gecoördineerd; de invasieleiders hadden er volledig op gerekend, dat het Cubaanse volk met hen in opstand zou komen. Dit werd een misrekening, ja zelfs bleek de volksmilitie zich bijzonder effectief tegen de aanvallers teweer te stellen.

Niet alleen op Cuba maakte dit succes van Castro een grote indruk. In geheel Latijns-Amerika zag men met ontzag op tegen het land, dat zich met succes wist te verzetten tegen een, zoals algemeen bekend was, door de VSA gesanctioneerde staatsgreep.

Waarschijnlijk is de onderstelling juist, dat door deze invasie de Cubaanse regering zich versneld bij het communistische blok heeft aangesloten. Officieel komt dit eerst tot uiting, wanneer Fidel Castro op 1 mei 1961 verklaart, dat Cuba een socialistische staat is. Hieruit zou kunnen blijken, dat hij meent reeds zeer ver op de weg van het communisme te zijn gevorderd, omdat er tot dan toe slechts twee republieken zich socialistisch noemen, t.w. de Sovjet-Unie en Joegoslavië. Alle andere communistische landen bevinden zich nog eerst in het stadium van volksrepubliek.

De eerste stap tot de in een socialistische staat behorende eenheidspartij werd in de loop van het jaar gemaakt door de fusie van de "26 juli-beweging", het "Nationale Directorium 13 maart" 17) en de PSP tot de "Organizaciones Revolucionarias Integradas (ORI). Fidel Castro werd gekozen als secretaris-generaal.

Meer en meer kwamen in zijn speeches voor radio en T.V. zijn communistische opvattingen naar voren, tot hij uiteindelijk op 1 december 1961 aan het slot van een dergelijk betoog uitriep: "Ik ben marxist-leninist en dat zal ik blijven tot aan de laatste dagen van mijn leven".

In de daaropvolgende eerste maanden van 1962 verdween Castro naar het tweede plan, terwijl Blas Roca en Anibal Escalante, beiden kopstukken der communisten, steeds meer op de voorgrond traden. Op alle belangrijke posities in de ORI verschenen volbloed communisten. De PSP meende de oogst reeds te kunnen binnenhalen, maar daarvoor was het moment nog niet gekomen.

Op 13 maart 1962 opende Castro de aanval in een redevoering in de Universiteit van Havana. Hij bleek de communistische tactieken volledig te hebben voorzien en was vastbesloten de leiding niet zonder uit handen te geven. Dit was voor iedereen een duidelijke waarschuwing. Enige dagen later sloot een hoofdartikel in de Prawda zich volledig bij Castro's zienswijze aan. Escalante werd uit het partijbestuur gestoten; de Sovjetambassadeur in Havana werd teruggeroepen. Alleen Blas Roca wist zich te handhaven door Castro uitbundig te prijzen als de "grootste marxist-leninist van Cuba". Moskou had begrepen, dat de persoon van Fidel Castro een dusdanige invloed en aanzien had, dat - wilde de Sovjet-Unie op het westelijk halfrond de verkregen voet aan wal behouden - men zich aan hem dienstbaar zou moeten maken. De grote macht van deze positie heeft Castro zich wel degelijk gerealiseerd.

Inmiddels hadden de VSA op 4 februari 1962 hun uitvoerverbod omgezet in een handelsembargo op alle goederen met uitzondering van levensmiddelen en medicijnen "om menselijke redenen". Men meende hierdoor Cuba economisch onder druk te kunnen zetten. Dit was volgens Castro de reden, waarom op 12 maart

17) Een linkse - voornamelijk studenten - organisatie, die terzelfdertijd als Castro in Centraal Cuba tegen Batista opereerde.

1962 een vèrgaande distributie van levensmiddelen en gebruiksartikelen werd afgekondigd. Enerzijds heeft dat misschien wel wrok tegen de VSA gezet, anderzijds gaf de distributie aanleiding tot herhaalde betogingen tegen de regering.

Naast vele sabotagedaden in het land voerden ballingen enige acties uit, zoals de beschieting van een hotel in Havana vanuit zee op 25 augustus 1962. De VSA poogden andere westelijke landen over te halen zich aan te sluiten bij het handelsembargo. De Sovjet-Unie vatte dit op als een bedreiging van de vrede en waarschuwde op 11 september hiermede te stoppen onder dreiging met een atoomoorlog.

Daarnaast zegde de Sovjet-Unie aan Cuba alle gewenste steun toe. E.e.a. leidde tot de "Cubaanse crisis".

i. De Cubaanse crisis

Op 29 september 1962 werd de bouw van een Russische vissershaven op Cuba aangekondigd, bestemd voor de Russische vissersvloot op de zuidelijke Atlantische Oceaan. Deze haven zou tevens geschikt zijn voor onderzeeboten en torpedootjagers en aldus een bedreiging kunnen gaan vormen voor geallieerde scheepvaart in het Caraïbische gebied in oorlogstijd.

Reeds eerder hadden berichten de buitenwereld bereikt dat Cuba, dank zij Russische militaire hulp tot een waarde van ± \$ 100 mln., zich zou hebben ontwikkeld tot een formidabele militaire macht in Latijns-Amerika. Inlichtingendiensten van ballingen maakten ook melding van de aanleg van raketbases, maar bevestiging hiervan kon, ondanks intensieve luchtverkenningen, niet worden verkregen.

Het was dan ook een zware schok voor de VSA op 16 oktober 1962 niet alleen te bemerken dat inderdaad een groot aantal bases voor middelbare-afstand-raketten op Cuba werden aangelegd, doch vooral dat deze binnen zeer korte tijd operationeel gereed zouden zijn.

Na rijp beraad maakte President Kennedy op 22 oktober d.a.v. in een rede voor radio en T.V. dit nieuws aan de wereld bekend. Hij stelde in deze rede de eis, dat de bases binnen de kortst mogelijke tijd moesten worden ontmanteld. Voorts kondigde hij aan de instelling van een quarantaine om Cuba, die neerkwam op een blokkade voor offensieve militaire goederen met bestemming Cuba.

De organisatie van Amerikaanse Staten 18) schaarde zich onmiddellijk achter de VSA. Een spannende week brak aan. In de Sovjet-Unie werden de verloven ingetrokken. De Veiligheidsraad kwam met spoed bijeen. Kroetsjew verklaarde zich bereid de wapenzendingen naar Cuba stop te zetten, doch Kennedy eiste gecontroleerde ontmanteling. Daarop poogde Kroetsjew ontmanteling van NATO-bases in Turkije uit te spelen tegen ontmanteling op Cuba. Kennedy gaf niet toe. Eindelijk, op 28 oktober 1962 om 15.00 uur maakte Radio Moskou bekend, dat de Sovjet-Unie gevolg zou geven aan de eis van zijn tegenstanders. De vrede was gered!!!

De crisis liep nu snel af. Begin november waren alle raketten aan boord van Russische schepen op weg naar de Sovjet-Unie, terwijl in december ook de bommenwerpers werden afgevoerd. Dit laatste hadden de VSA als voorwaarde gesteld om de quarantaine te beëindigen.

18) Regionale organisatie van Amerikaanse Staten, beogend o.m. een collectieve defensie, economische bijstand, culturele contacten. De leden hebben zich verplicht onderlinge geschillen te zullen oplossen via daartoe ingestelde organen, dus in beginsel niet direct door V.N. Opgericht in 1948 te Bolotà, verder aan te duiden als OAS.

Russische raketten en bommenwerpers op Cuba zouden het bestaande machts-evenwicht volledig hebben verstoord ten gunste van de Sovjet-Unie.

Raketten zouden vandaar zonder noemenswaardige voorafgaande waarschuwing het grootste gedeelte van de VSA hebben kunnen treffen. Deze dreiging was in ieder geval afgeweerd. Bovendien was de Sovjet-Unie op duidelijke wijze getoond tot hoever de regering der VSA bereid was te gaan.

Deze krachtmeting had zich gespeeld over het hoofd van Castro heen. Met het uiteindelijke resultaat voelde hij zich door de Sovjet-Unie verloochend.

Om dit weer bij te leggen arriveerde op 2 november 1962 vice-premier Mikojan voor een verblijf van niet minder dan 24 dagen.

Het laat zich raden, dat Castro hoge eisen heeft kunnen stellen voor financiële en technische hulp. Dit was ook wel nodig, want de economische toestand van Cuba liep ernstig achteruit. Dit kwam o.a. tot uiting door de ruilhandel die werd gedreven met de bij de invasie van 1961 gevangen genomen ballingen. Voor een prijs van \$ 2,5 mln. en levensmiddelen en medicijnen ter waarde van \$ 53 mln. werden zij eind december 1962 vrijgelaten.

j. Na de crisis

Op 7 januari 1963 deden de Sovjet-Unie en de VSA in een gezamenlijke brief aan de Veiligheidsraad der Verenigde Naties weten, dat de Cubaanse crisis als beëindigd kon worden beschouwd. Dit hield in dat de VS-regering van mening was, dat erop Cuba niet langer een offensieve dreiging tegen de VSA aanwezig was. Absolute zekerheid hierover zou slechts kunnen worden verkregen door middel van inspectie ter plaatse, doch hiervoor stelde de Sovjet-Unie aan de VSA de eis te garanderen, dat elke invasie op Cuba in de toekomst - door wie ook ondernomen - zou worden voorkomen. Daar Kennedy bij de onderhandelingen met Kroetsjw tot geen enkele concessie bereid was, heeft hij ook deze garantie niet willen geven, temeer daar door middel van frequente luchtverkenningen Cuba toch voldoende in het oog kon worden gehouden.

Sterke Russische strijdkrachten en grote aantallen experts zijn thans nog op Cuba aanwezig 19). Hun aanwezigheid is een doeltreffend middel tegen binnenlandse onlusten en buitenlandse invasie. Dit laatste is niet te verwachten. De VSA zijn sterk gekant tegen invasies en speldeprikacties, daar dit de communistische greep op het eiland slechts kan verstevigen. Zij achten zich echter wel gebonden Cuba te bevrijden van Fidel Castro en de buitenlandse overheersing en hopen dit te bereiken door het steunen van rebelie en guerilla-acties 20).

In dit verband kan worden vermeld, dat de buiten Cuba verblijvende ballingen door herhaalde onenigheid geen sterke eenheid vormen.

Binnenlandse onlusten komen herhaaldelijk voor. Er is zovéél om ontevreden over te zijn.

Op geestelijk terrein moeten de kerken plaats maken voor de communistische doctrine. Daarnaast gaat het de mensen materieel over het algemeen slecht 21). De economie is thans geheel georiënteerd op staatseigendom. De enige uitzondering hierop vormen de boeren, die minder dan ± 67 ha grond bezitten 22).

- 19) 9 mei 1963 wordt hun aantal nog geschat op 17.500 man. Bij afsluiting der studie begonnen berichten te circuleren, dat dit inmiddels is teruggebracht tot 4.000 experts.
- 20) President Kennedy in zijn welkomstwoord tot de vrijgelaten ballingen, 29 dec 1962.
- 21) In maart 1963 schreef "The Observer": They should all be dead of hunger after all the blunders they have made. The real miracle is, that they still have anything left all".
- 22) De 1e landhervormingswet van 1959 stelde de grens op 400 ha, de 2e van 3 okt 1963 verlaagde deze tot 67 ha.

De produktie is op alle terreinen ver onder die van vóór de revolutie gebleven. De suikerproduktie b.v. is teruggelopen tot 50% t.o.v. 1952. Het transport is volledig ontwricht. De industrialisatie, die redding zou moeten brengen van alle nadelige gevolgen van de monocultuur, is voorlopig uitgesteld tot na 1970. Castro kondigde aan, dat in het kader van de taakverdeling in de socialistische landen aan Cuba de taak van suikerproduktie en visvangst is toegewezen!

Cuba werd volledig op de been gehouden door de omvangrijke handelsovereenkomsten welke werden gesloten met de Sovjet-Unie en andere communistische landen, waarbij de nadruk valt op suikerex- en petroleumimport. Zoals reeds eerder gezegd, neemt Castro hierbij een sterke positie in. De Sovjet-Unie heeft een voet aan de grond gekregen op het westelijke halfrond en wil die tot elke prijs behouden. Daartoe tracht hij Castro op alle manieren aan zich te binden. Wat hij daarvoor over heeft, blijkt duidelijk uit de wijze waarop Castro in de Sovjet-Unie wordt behandeld.

De 1 mei-viering 1963 stond volledig in het teken van de Russisch-Cubaanse vriendschap. Castro was daartoe gedurende 1 maand in Rusland. Volgens westelijke correspondenten werd in de Sovjet-Unie nog nooit een staatsman op zó grootse wijze ontvangen. Men wilde kennelijk tonen aan de wereld, en in het bijzonder China, dat de Cubaanse geïrriteerdheid over de houding der Sovjet-Unie tijdens de Cubaanse crisis voorbij was. Maar naast vele toezeggingen voor steun op allerlei gebied kreeg Castro ook aanwijzingen mee. Zo had dit bezoek hem geleerd, dat een goede partijorganisatie hoofdzakelijk verantwoordelijk was voor de economische ontwikkeling der Sovjet-Unie. Dus werd ook op Cuba de partijvorming weer ter hand genomen. De ORI werd vervangen door de Partido Unido de la Revolución Socialista (PURS), die als de CP Cuba kan worden beschouwd.

Ook het geschil tussen Peking en Moskou wist Castro voor zich uit te buiten door de indruk te vestigen, niet geheel onverschillig te staan tegenover de politieke instellingen van Rood China, Kroetsjew spande zich ten zeerste in, Cuba weer aan zijn zijde te krijgen. Tijdens zijn recente bezoek aan Moskou 23) stelde Castro hem gerust door zich in veelvuldige verklaringen duidelijk achter Moskou te scharen, maar het zal de lezer niet verwonderen te vernemen, dat een gunstig handelsverdrag tijdens dit bezoek tot stand kwam 24).

In het communiqué, dat door beide partijen gezamenlijk aan het einde van het bezoek werd uitgegeven, verklaarde Castro: "bereid te zijn al het noodzakelijke te doen om goede nabuurbetrekkingen te vestigen tussen Cuba en de VSA op basis van het beginsel van vreedzame coëxistentie tussen staten met verschillende maatschappelijke systemen".

Reeds verder maakte Castro dergelijke avances tot de VSA, doch deze zijn daar nog in het geheel niet gevoelig voor gebleken. Het eenmaal ingestelde handelsembargo werd zeer streng gehandhaafd, zelfs toen Cuba tijdelijk opheffing vroeg om de ontstellende nood ten gevolge van de orkaan Flora in oktober 1963 te lenigen. Door het intrekken van militaire hulp aan diverse landen en het aanleggen van een zwarte lijst van schepen, die op Cuba blijven varen, trachten de VSA ook andere landen te dwingen Cuba te isoleren. Recente berichten over het wederopnemen van handelsbetrekkingen door Cuba met vele landen tonen echter aan, dat men het niet overal met deze politiek eens is. Desondanks zijn de VSA vastbesloten hun politiek voort te zetten, zolang Fidel

23) 13 - 22 jan. 1964.

24) De Sovjet-Unie verbond zich in de periode 1965-1970 24 mln. ton suiker (d.i. meer dan de huidige oogsten kunnen leveren) af te nemen tegen een vaste prijs.

Castro zijn agressieve politiek voortzet. En dat hij zulks doet, is recent wederom gebleken uit het vissersincident nabij Key West en de daaruit voortgevloeide moeilijkheden rondom de VS-marinebasis Guantanamo.

Een ander facet van de handel van westelijke landen met Cuba belichtte Dean Rusk, toen hij in januari j.l. stelde, dat zulks schadelijk is voor de westelijke verdediging tegen het communisme.

k. Cuba, communistisch bolwerk in Latijns-Amerika

"De revolutie in Cuba heeft het sein gegeven aan alle Latijns-Amerikaanse landen. Het "vrije gebied van Amerika", zoals de Cubanen hun eiland trots noemen, roept - alleen reeds door het voorbeeld van zijn bestaan - het Latijns-Amerikaanse volk op tot een beslissend gevecht met het imperialisme; met de plaatselijke, tegen het volk gerichte oligarchie en wijst de weg naar de zegen, door daar vertrouwen in te wekken". 25)

"While Cuba now presents a diminished direct threat to the USA, the continued existence of a communist regime there poses an increasing threat to many Latin-American nations, since it serves as a base for Castro-promoted, communist-led subversive activities" 26)

De activiteiten, die in bovengenoemde citaten zo verschillend worden aangeduid, kunnen het beste worden samengevat met de woorden "Cuba exporteert guerilla, sabotage en revolutie naar Latijns-Amerika".

Hierop heeft het zich inderdaad enorm toegelegd. Verzetsmannen niet alleen van het westelijk halfrond, maar ook vanuit Afrika en Zuid-Oost-Azië arriveren regelmatig op Cuba voor een guerilla-opleiding bij een der 9 daarvoor bestemde scholen. Een gemiddelde van 1500 leerlingen per jaar wordt hier klaargemaakt om als leiders van kleine groepen in het land van herkomst hun kennis uit te dragen.

De kwaliteit der opgeleiden is uitstekend, waaraan niet vreemd zal zijn, dat de staf van instructeurs der scholen grotendeels uit Russen en Chinezen bestaat. Naast guerilla-training exporteert Cuba ook geld ter ondersteuning van acties, kleine wapens en stromen van propagandamateriaal. Dit laatste wordt nog aangevuld door radiouitzendingen op grote schaal, waarbij elke gelegenheid tot het opruien der bevolking wordt uitgebuit. Het feit, dat deze uitzendingen vaak snel reageren op gebeurtenissen in de onderscheiden landen, wijst er op, dat de ondergrondse groepen over goede verbindingen met Cuba beschikken.

Officiële bevestiging van de genoemde acties is sinds kort beschikbaar gekomen door een rapport van een speciaal hiervoor ingestelde commissie van de OAS. Hieruit blijkt onder meer, dat Venezuela als eerste doelwit is gekozen in het Caraïbische gebied.

.....

25) K. Tarasov in "Kommunist" No. 4, 1962.

26) Mc Namara voor het Congres, 27 Januari 1964.

EVOLUTIE VAN DE SOWJET OFFICIER

Evolution of the Sowjetofficer (armor nov/dec 1964)
by Major H.V. Bergmann USMC.

De schrijver is o.a. erkend vertaler en tolk in de Russische taal.
Vertaald: P.H.F. v.d. Hurk, 1e Lnt KMS
Weert, dec 1964

GROEI TOT RIJPHEID

De Bolsjewiki deelden hun uiteindelijke en fatale slag uit aan het Tsaristische leger in december 1917 toen zij een decreet tot "Keuze Commando" uitvaardigden. Een nieuw democratisch leger had zich voorgesteld, een leger zonder officieren, zonder rangonderscheidingstekens, zonder groetplicht, zonder onderscheidingen, maar met gekozen commandanten. Gelijkheid, totaal en zonder beperkingen, zou in een militaire organisatie beproefd worden.

In minder dan een jaar droegen de commandanten van het arbeiders- en boerenleger een metalen insigne op hun borst om hun autoriteit als commandant aan te duiden. Dit insigne maakte kort daarop plaats voor een systeem van categorieën voor iedere functie en hiermee tevens rangonderscheidingstekens bestaande uit vierkantjes, driehoeken en ruiten.

Om in de behoeften te voorzien van een leger dat een burgeroorlog voert, werden arbeiders en boeren snel opgeleid tot commandanten van het Rode Leger. Vroegere Tsaristische officieren werden ingeschakeld als instructeurs en adviseurs. De burgeroorlog maakte een einde aan de "verkiezing" van officieren. De "verkiezing" was niet langer een bruikbaar systeem wanneer de macht eenmaal in handen van de Sowjets was.

De laatste jaren voor 1940 brachten een bijna volledige omkeer teweeg in de "democratische" instellingen die nog steeds in het Rode Leger aanwezig waren. In september 1935 werden zekere officierstitels wederom ingevoerd. In dezelfde maand werd aan alle commanderende officieren, met uitzondering van de lagere commandanten (pelotons- en compagniescommandanten), ontheffing verleend van het burgerlijke arrest zonder toestemming van de Commissaris voor Defensie.

Gedurende de zuiveringen in de strijdkrachten van het Rode Leger in 1938/1939 werden 90 procent van alle generaals en 80 procent van alle kolonels geexecuteerd. Van het ongeveer 70.000 man tellende officierskorps werden er in die tijd 30.000 gedood.

De communistische partij had zijn vuist getoond waarvan de kracht in de herinnering bleef van iedere officier.

De zuiveringen, het gebrek aan discipline en het gebrek aan een effectief officierskorps waren enige van de voornaamste oorzaken van de vroegere nederlagen in de Russisch-Finse oorlog van 1940. Deze nederlagen gaven de verdere stimulans aan de uiteindelijke grondvesting van een conventioneel officierskorps.

In 1940 werd de groetplicht weer ingevoerd. In 1943 werd zelfs het "afschuwelijke" woord officier weer in de officiële taal van de strijdkrachten van het Rode Leger opgenomen. De rang van lnt kolonel en alle generaalsrangen werden opnieuw ingevoerd. Epauletten, opvallend overeenkomend met die van het vroegere Tsaristische leger, werden weer op de schouders van de officieren gezien.

In 1945 waren de officierstitels van luitenant tot en met die van maarschalk der Sowjet Unie terug in de strijdkrachten. Speciale decoraties, groetplicht, zilveren en gouden epauletten hielpen een officiersklasse scheppen in een "klasseloze gemeenschap".

De huidige Sowjet Officier

De huidige officiersklasse in het Sowjet Leger wordt officieel verdeeld in drie categorieën: subalterne, hoofd- en opperofficieren; maar is in de praktijk onderverdeeld in vier: subalterne officieren, majoors en luitenant-kolonels, kolonels en opperofficieren. De functies die door een Sowjetofficier worden bekleed in overeenstemming met zijn rang zijn gelijk aan de onze.

Zijn promotie is goed bij de wet verzekerd met een vastgestelde tijd in de vereiste rang. Het bevorderingssysteem is zodanig, dat een officier, indien hij niet voldoet, "uitgerangeerd" wordt vóór hij voor de volgende promotie in aanmerking komt. Indien hij de (voorgescreven) tijd heeft gediend en door een of andere administratieve fout zijn bevordering niet doorgaat, kan hij bij zijn hoofdkwartier een verzoek tot promotie indienen.

Met inbegrip van al zijn toelagen is het salaris van een Sowjet officier in overeenstemming met dat in het Amerikaanse leger, hoewel het moeilijk is om een vergelijking te trekken tussen dollar en roebel. Gevoegd bij zijn basissalaris ontvangt hij een extra toelage als hij een commandofunctie bekleedt; als hij gedecoreerd wordt; als hij een vreemde taal spreekt of als hij in bepaalde gebieden dienst doet. Ook ontvangt hij extra geld voor rantsoenen, gevarentoelage, uniformgeld en naar gelang zijn diensttijd. De laatste toelage wordt in procenten uitgedrukt en wordt berekend naar het salaris ingevolge rang en functie samen.

Als men over salariëring spreekt, moet men niet vergeten dat zelfs de Sowjetofficier in zijn socialistische staat verplicht is inkomstenbelasting te betalen. In aansluiting op de inkomstenbelasting is het gewoonte, dat de Sowjetofficier aan de staat voor verschillende doeleinden één dag salaris per maand afstaat.

De weduwe- en wezenuitkering is afhankelijk van het aantal achtergeblevenen en of de dood het gevolg van een direkte of indirecte dienstverrichting was. Deze uitkeringen belopen 25 tot 75 procent van het laatst genoten salaris.

De Sowjet strijdkrachten hebben een gewaarborgd pensioen. Men moet tenminste 20 jaar dienen voor men pensioen kan aanvragen, maar de normale diensttijd is 25 jaar. Als men na 20 dienstjaren met pensioen mag gaan, hangt het pensioen ook af van de leeftijd. Het maximum pensioen is 80 procent. Deze limiet kan worden uitgebreid tot 85 procent voor hen die wegens lichaamsgebreken de dienst verlaten.

De Sowjetofficier heeft rekening te houden met een rapport over zijn geschiktheid voor de dienst, dat normaal jaarlijks wordt opgemaakt in het najaar en indien verlangd op andere tijdstippen. De beoordeling van een pelotonscommandant wordt door de compagniescommandant opgemaakt, die de beoordeling doorzendt naar de bataljonscommandant voor opmerkingen, niet voor herziening. De herziening van een beoordeling geschiedt op regimentsniveau door een commissie, die door de regimentscommandant wordt aangewezen. Hoewel beoordelingen militaire en geen politieke rapporten zijn, bevatten zij gewoonlijk de volgende afdelingen: de fysieke en mentale conditie van de beoordeelde en zijn politieke en morele geschiktheid.

Tot zover hebben we enige technische details besproken van het leven van een officier. Laten we nu eens bekijken hoe zijn dagelijkse beslommeringen eruit zien. Materieel is de Sowjetofficier veel beter af dan zijn burger-tegenhanger. Zijn behuizing, hoewel beneden Westerse maatstaven, is beter dan die aan burgers is toebedeeld. In een opleidingseenheid wordt één dag per week geheel gewijd aan officierscholing. Eenmaal per week moet de compagniescommandant op zijn compagnie aanwezig zijn van de reveille tot de taptoe. Één officier moet altijd van reveille tot taptoe aanwezig zijn. De Sowjetofficier in garnizoen heeft weinig vrije tijd; gewoonlijk zaterdagavond en 's zondags. Deze vrije tijd wordt besteed aan "vrijwillige" dienst bij gezamenlijke sportevenementen, politieke

voorlichtingslessen, partijbijeenkomsten, enz. In feite heeft hij geen vrije tijd voor zichzelf.

Van de Sowjetofficier wordt een strenge discipline verwacht. Reglementair wordt van hem verlangd op te treden tegen iedere inbreuk op de discipline. In geval van opzettelijke ongehoorzaamheid is hij gerechtigd gebruik te maken van zijn wapen om de orde te herstellen. De Sowjetofficier weet, dat bij tactische operaties het achterwege blijven van succes zal resulteren in zijn verwijdering van een commandopositie. Commanderende officieren, te beginnen met de compagniescommandant, hebben het recht van strafbevoegdheid over de onder hen gestelde officieren. De op te leggen straf is gewoonlijk vermaning, berisping of huisarrest.

Een militaire rechtbank is gewoonlijk samengesteld uit drie personen: een rechter en twee gekozen volksafgevaardigden. Wanneer deze militaire rechtbanken een straf herzien, bestaat dit college uit drie rechters. Ereraden voor officieren, een oude Tsaristische gewoonte, werden in 1940 ingesteld en verder uitgebreid in 1946. De Ereraad, opgericht om de waardigheid en eer van het officierskorps te beschermen, kan alleen worden bijeengeroepen door de regimentcommandant en hoger. De raad is samengesteld uit vijf permanente leden en twee plaatsvervangers; het lidmaatschap wordt door een jaarlijkse verkiezing verkregen. Daar een ereraad geen officiële krijgsraad is, zijn de straffen, met uitzondering van vermaning en berisping, gesteld in de vorm van adviezen aan de commanderende officier. De Sowjet strijdkrachten hebben een uitgebreid netwerk van inrichtingen voor de training van officieren. De Sowjetofficier kan de Hogere Officiers School of de Middelbare Militaire Scholen volgen. Deze scholen variëren in tijdsduur van acht maanden tot verscheidene jaren. Gewoonlijk keren officieren die deze scholen volgen daarna naar hun oude eenheid terug.

De volgende stap in het systeem van de militaire opvoeding is de Militaire Academie. Deze cursussen duren van drie tot vijf jaar en de toelatingsexamens zijn buitengewoon zwaar. Alle studenten ontvangen het salaris van een bataljonscommandant gedurende de tijd dat zij staan ingeschreven.

Op een gelijk niveau met de Militaire Academie staat het Militair Instituut voor Academici. Deze cursus duurt gewoonlijk drie jaar.

De hoogste onderwijsinrichting is de Generale Staf Academie, of de Academie VOROSHILOV. De kandidaten voor deze academie worden geselecteerd door de Minister van Defensie en zijn gewoonlijk divisiecommandant en hoger.

De Sowjetofficier wordt doorlopend lastig gevallen door de partijorganisatie in de gewapende macht. Tussen 86 en 90 procent van het huidige officierskorps zijn of leden van de partij of leden van de Komsomol (communistiche jeugdorganisatie). De partijorganisatie begint op compagniesniveau met de politieke commissaris. De eerste inlichtingendienstfunctie voor partijcontrole wordt op bataljonsniveau bekleed door de "Zampolit", die in rang juist onder de bataljonscommandant staat.

De hoofdtaak van de Zampolit is de politieke opvoeding van de leden van zijn organisatie. Om de veiligheid binnen de strijdkrachten te verzekeren is er een speciale sectie, de "O O" (CID). In de regimenten en soms lager in de bataljons is een daartoe aangewezen "O O"-officier. In divisieverband bestaat de "O O" sectie uit 15 tot 20 man. Deze secties zijn zelfs niet ondergeschikt aan de partijorganisaties, nog minder aan de commandant, maar alleen ondergeschikt aan hun meerdere in de "O O".

Deze speciale secties zijn, hoewel klein, zeer effectief en gebruiken weer informanten. Zij zijn op de allereerste plaats geïnteresseerd in het voorkomen van sabotage, het bijhouden van dossiers van alle officieren en het onderzoeken van ieder ongebruikelijk voorval zoals diefstal, ongevallen en desertie.

CONCLUSIES

De moderne officier is net zo goed een lid van de eliteklasse als zijn Tsaristische voorganger. Hij is materieel beter af dan zijn burgertegenhanger maar zijn wereld is even vol onveiligheid als dat van ieder burger. Het mankeert hem aan initiatief, maar initiatief en de communistische leerstellingen zijn niet verenigbaar. Hij pocht er op beschaafd te zijn. Hij kan het ballet uitleggen, hij herkent en bediscussieert de werken van grote componisten en grote schrijvers en kan deze laatste citeren. Zijn incasseringsvermogen voor alcoholica is wereldberoemd. Het mankeert hem aan goede omgangsvormen, zoals die bij westerlingen gebruikelijk zijn. De boer en arbeider is bedekt met een laagje "beschaavingsverf", maar het laagje is dun en kan gemakkelijk barsten.

De Sowjetofficier heeft iets van een fatalist. Geheime politie is geen bolsjewistische uitvinding (Nicolaas I). Hij houdt van zijn vaderland, maar is geen afgestompte chauvinist die blind is voor de levensomstandigheden om hem heen.

Hij heeft iets inferieurs over zich dat veel westerlingen doet denken, dat hij koud, hooghartig en beledigend is. Hij zal nooit nalaten de laatste propagandalijn in iedere conversatie met een buitenstaander in te voegen, maar, tenzij hij een jong en vurig communist is, wordt de propaganda zonder veel enthousiasme gebracht.

De Sowjetofficier is geen supermens met voeten van ijzer, noch is hij een man met voeten van klei. Hij is een goed geoefend beroepsman; een man die vooruitstrevend is en de ambitie heeft als iedere man waar dan ook, maar hij weet dat hij om een betere positie te verwerven moet buigen voor de wil van de communistische partij en in deze zijn geweten in slaap moet sussen.

Hij is gevoelig, trots en weetgierig zoals iedere "Have Not". Hij heeft alleen respect voor kracht en flinkheid.

De Sowjetofficiëren hebben, meer dan enige groep in de Sowjet Unie, de gelegenheid gehad om de wereld te zien buiten de nationale grenzen. Warschau is een paradijs in vergelijking met Moskou. Hiervan is hij onder de indruk, misschien jaloers en wil een betere levenswijze maar niet tot prijs van zijn nationale, of beter, regionale trots. Hij is geen Sowjet, maar een Groot Rus, Wit Rus, Oesbek of Tadzik. Wij moeten niet vergeten dat in het verleden deze communistische strijder zich van communistische, oorlogminnende leiders heeft gedistancieerd en vocht in een gehaat buitenlands uniform in een poging om zijn moederland van het communisme te bevrijden.

Enige gegevensBevordering

Een junior luitenant moet twee jaar dienen voor bevordering tot luitenant, een luitenant drie jaar voor bevordering tot senior luitenant en nog weer drie jaar voor kapitein. Van kapitein tot majoor, majoor tot luitenant-kolonel en van luitenant-kolonel tot kolonel heeft hij vier jaar per rang nodig.

Basis salaris in dollars (ongeveer)

Junior Luitenant	100
Luitenant	130
Senior Luitenant	150
Kapitein	175
Majoor	225
Luitenant-Kolonel	275
Kolonel	325

Salariëring in de commando-functies

Pelotonscommandant	175
Compagniescommandant	225
Bataljonscommandant	300
Regimentscommandant	450
Rantsoenen	50

Decoratiegeld

Frontofficieren in de functie van compagniescommandant of hoger ontvangen \$ 75 decoratiegeld.

Toelage langdurige diensttijd

Vijf dienstjaren geeft de Sowjetofficier het recht tot 10% meer salaris; 10 jaar 15%, 20 jaar 25%.

Dienstverlating

Als een man de dienst verlaat, terwijl hij slechts 20 jaar gediend heeft en hij daarbij nog geen 50 jaar oud is, dan is zijn pensioen 30% van zijn salaris in actieve dienst. Als hij ouder dan 50 jaar is ontvangt hij 40%. Voor 25 jaar dienst heeft men recht op 50% van zijn salaris en voor meer dan 25 jaren ontvangt hij 50% plus 3% voor ieder dienstjaar boven deze 25 jaar.

.....

BURGER KONING SIGISMUND

door Zdzislaw Gozdawa en Wraclaw Stenpien (theater Syrena in Warschau)
vertaling Kapitein D. Stevens

In het door het communisme overheerste Polen schijnt een zekere vrijheid tot satyre op de toestanden onontkoombaar te zijn.

Ondervolgend toneelstukje gaat over het standbeeld van koning Sigismund III, dat van zijn sokkel op het Slotplein in Warschau is afgekomen, omdat hij bij de autoriteiten was ontboden.

Bureau   Achter de schrijftafel een ambtenaar van de volksraad. Bij het opgaan van het doek is hij bezig te telefoneren.

Ambtenaar   Het spijt mij, er is niets aan te doen. Eens moet de anarchie in deze sector toch tot een eind komen .....
Maar burger, ik verzoek U, wij leven toch in de hoofdstad ..... en de woningnood ..... het spijt mij ..... wij hebben een vestigingsverbod ..... en al bent U een vakman ..... of opgeroepen door een staatsbedrijf .....
Dat gaat mij niets aan.
Wij hebben wetten, verordeningen. Leest U toch alstublieft de overeenkomstige paragrafen en blokkeert U niet onnodig de lijn (legt de telefoon op de haak).

Bode   (komt binnen): meneer de inspecteur .....

Ambtenaar   Wat is er, Fijalkowski?

Bode Een bezoeker.

Ambtenaar (kijkt op zijn horloge): morgen.

Bode Meneer de inspecteur, het is geen gewone bezoeker (komt naderbij, vertrouwelijk), het is zo een komiek mens.

Ambtenaar In het socialisme bestaan geen komieke mensen. Komieke mensen, Fijalkowski bestaan slechts in sprookjes en in Poolse films, en voor het overige houdt ieder, die de drempel van een ambtelijk bureau overschrijdt, op een mens te zijn; hij wordt alleen maar een geval dat men volgens de voorschriften nauwkeurig moet onderzoeken.
Laat hem binnen!

Bode Hier is de oproep (overhandigt een document aan de ambtenaar. In de deuropening): de volgende (af).

Koning Sigismund (met kruis en zwaard, in volle wapenrusting, voorovergebogen, zoals het standbeeld, treedt gelaten de kamer binnen, richt zich voor de schrijftafel waardig op):
Laudatur Jezus Christus!

Ambtenaar Hoe zei U?

Koning Geloofd zij Jezus Christus.

Ambtenaar In eeuwigheid amen. (steunt) Voor welke zaak komt U?

Koning Dat zou ik juist ook wel willen weten, genadige referendaris. Ik kreeg een uitnodiging, en dus veroorloof ik mij, Uwe genade, te incommoderen.

Ambtenaar Alstublieft, let op Uw woorden! Naam .....

Koning Sigismund tertius Vasa, Rex Poloniae (1)

Ambtenaar Genoeg, het bidden had U beter thuis kunnen doen. Bij ons op het bureau wordt Pools gesproken.

Koning Die taal heeft mij altijd al moeilijkheden opgeleverd .....
Difficilis lingua.

Ambtenaar Voor- en achternaam? ..... maar zonder alle quo vadis verzoek ik U dringend.

Koning Sigismund Vasa.

Ambtenaar (bladert in de papieren): woonachtig?

Koning Warschau, Slotplein.

Ambtenaar Beroep.

Koning Koning.

Ambtenaar (kijkt het na in de papieren): klopt. Dus, burger Sigismund Vasa, geboren anno Domini MDLX, vervloekt, die Romeinse cijfers. Volgens opgave van de districtscommandant der burger militie van het stadsdeel Oud-Warschau bent U eigenmachtig van Krakau naar Warschau verhuisd, alhier gedurende langere tijd illegaal woonachtig, zonder Uw meldingsplicht overeenkomstig de beschikking van het presidium van de ministerraad van 30 september 1950 over de regeling der bevolkingsmigratie in de Wojewodstwo-vrije steden te zijn nagekomen.
Het persoonsbewijs alstublieft.

(1) Sigismund III van Vasa, Koning van Polen.

- Koning Ik heb er geen. Al mijn papieren zijn bij de brand van het slot aan de vlammen ten prooi gevallen.
- Ambtenaar Dat is geen verontschuldiging. Van ieder van ons is iets verbrand. U had een nieuwe moeten laten uitschrijven. Burger, ik moet Uw identiteit laten vaststellen.
- koning Maar mij kent toch iedereen. Tenslotte ben ik toch een historische figuur.
- Ambtenaar Dat ontheft U niet van Uw plichten. Ministerpresident Cyrankiewicz bezit zelf ook een persoonsbewijs .....
Sedert wanneer, burger, houdt U zich in de hoofdstad op?
- Koning Sedert zijn begin. Ik heb deze hoofdstad opgebouwd.
- Ambtenaar Alstublieft geen misleiding.
De hoofdstad werd door de gezamenlijke inspanningen van het gehele volk opgebouwd. Neemt U daar alstublieft nota van.
- Koning Maar daarvan getuigen toch de historische oorkonden .....
- Ambtenaar Historische oorkonden interesseren mij niet. Mij interesseren persoonsgegevens. Welk beroep oefent U uit? .....
- Koning Ik heb reeds gezegd, ik ben koning.
- Ambtenaar Waar werkzaam .....
- Koning Op het ogenblik ..... eh ..... nergens. Ik sta op de zuil en bescherm de stad.
- Ambtenaar Trekt U rente?
- Koning Neen.
- Ambtenaar Waar leeft U van?
- Koning Van Roem.
- Ambtenaar Daarvan heeft nog niemand bij ons kunnen leven. Ja, dan kan ik zeker niet helpen. Ons bureau ziet geen reden, U, burger, in de hoofdstad te laten wonen.
Wanneer U tenminste nog, laten we zeggen, een gekwalificeerd vakman was .....
- Koning Ik heb veel oorlogen gevoerd.
- Ambtenaar Zegt U dat liever niet zo hardop, in ieder geval niet nu. U moet deze stad verlaten. Voor Uw verblijf in deze stad bestaat geen ambtelijke rechtvaardiging. Wij mogen geen uitzonderingen maken. Er zijn verordeningen, paragrafen en daarmee basta. Wij hebben de plicht op dit gebied energiek door te drijven. Blijven kunnen slechts mensen, die arbeiden of dringend nodig zijn.
- Koning Mooi, genadige hoogwaardigheidsbekleider, en hoe zit het dan met Michiewicz en met Copernicus: ..... beiden hebben deze stad nog nooit gezien ..... en ondanks dat zijn zij hier.
- Ambtenaar Alstublieft geen spitsvondigheden, ja! Ook die komen aan de beurt. Het spijt mij burger Vasa, voorschrift is voorschrift. U moet afscheid nemen van Warschau en terugkeren, naar vanwaar U gekomen bent. Gaat U alstublieft naar de afdeling sociale zaken, kamer 214. Daar geeft men U een kaartje voor de trein. (de telefoon rinkelt) Ja, jawel meneer de minister ..... hij is bij mij, meneer

de minister. Hoe zegt U? ..... Jawel, ja ..... ik begrijp het .....
 onmiddellijk meneer de minister (legt de telefoon op de haak,
 roept naar de deur): Fijelkowski!!!

Bode (stormt naar binnen): Ja, meneer de inspecteur!

Ambtenaar Burger koning moet onverwijld weer op zijn voetstuk! Er is een
 buitenlandse delegatie aangekomen!!!!

.....

HET VUURPLAN VAN EEN BATALJON IN DE VERDEDIGING

(Uit Voyenny Vestnik nr 6-1964)

De organisatie en de leiding van het vuur in de verdediging is de belangrijkste taak van een commandant in de verdediging. In overeenstemming met de opdrachten moeten hiertoe vuuropstellingen, wisselstellingen en vuursectoren vastgesteld worden en vuurconcentraties en afsluitingsvuren voorbereid. Door de mogelijkheid van concentratie van het vuur van alle wapens zijn in samenhang met natuurlijke en kunstmatige hindernissen dichte vuurzônes te maken vóór de voorste weerstandslijn, in het weerstandsgebied en op de flanken. De vuuropening zowel als de seinen voor de oproep van het vuur, het samenwerken en de vuurleiding moeten geregeld worden. Onverschillig of de verdediging voorbereid is of niet, het vuurplan mag niet op de commandopost op de kaart gemaakt worden. Altijd moet de commandant dit in het terrein doen. In de eerste plaats moet de verkenning van de vijandelijke wapens georganiseerd worden. In het bataljon is daarvoor een voortdurende waarneming nodig. Speciaal moet men letten op wapens waarmee atoomkoppen afgevuurd kunnen worden. De commandant moet er naar streven reeds als de vijand de weerstandslijn nadert hem grote verliezen toe te brengen. De wapens in de steunpunten moeten zo opgesteld worden dat ze op grote afstand flankerend en geconcentreerd vuur kunnen uitbrengen. Bij de keuze van vuurstellingen werken alle commandanten mee, maar de uiteindelijke beslissing ligt bij de bataljonscommandant; deze wijst ook de tanks, de artillerie BTR's enz. hun plaats in het terrein. Het vuur van de BTR's wordt voor verdichting van het vuur vóór de weerstandslijn en in de diepte gebruikt voor de beheersing van flanken en openingen, voor beveiliging van gedekte naderingsmogelijkheden naar de vuuropstellingen van de tanks en artillerie, maar ook in de vorm van zwerfende mitrailleurs. Hun stellingen bevinden zich tussen de groepen op de flanken of in de openingen van het bataljon. Antitank granaatwerpers van de groepen beschermen die zônes voor de weerstandslijn die niet door de tanks en de artillerie bestreken kunnen worden. Voor tanks en artillerie moeten dusdanige vuuropstellingen en wisselstellingen uitgezocht worden dat het grootste gedeelte voor geconcentreerd vuur in elke gewenste richting ingezet kan worden. Voor iedere tank en elk stuk geschut van de artillerie wordt een hoofd- en een nevenvuursektor vastgesteld. De vuursektoren moeten elkaar overlappen. Ter misleiding van de vijand wordt een zwerfende tank of een zwerfende BTR bestemd waarvoor verschillende vuuropstellingen in de openingen tussen de steunpunten uitgezocht worden. Tankeenheden met opstellingen in de diepte welke de opdracht hebben geconcentreerd vuur met directe richtingen uit te brengen, maken hiervoor vooruitgeschoven, vaak slechts even te betrekken opstellingen; meestal zijn dit rompedekte opstellingen. Zulk een vuuropdracht kan soms ook worden gegeven aan tanks die hun opstellingen binnen het steunpunt hebben. Hierbij valt echter te bedenken dat dan het vuursysteem van de verdediger voortijdig ontdekt wordt.

Bovendien is de voorbereiding en de leiding van het vuur van zulke tanks vanwege de grote tussenruimtes en de verschillen in opstelling van de afzonderlijke tanks zeer moeilijk.

De beheersing van de openingen is zeer belangrijk. In een opening van 1,5 km moet men rekenen op een aanval van een infanterie die ondersteund wordt door 8-10 tanks en 1-2 geleide of raketten. Dientengevolge moet deze opening beheerst worden door het vuur van 3-4 tanks, artilleriegeschut, granaatwerpers, mitrailleurs en een artilleriebatterij vanuit de 2 naburige steunpunten. Mijnevelden welke de vuuropstellingen, de openingen, de flanken en de aansluitingspunten moeten dekken moeten door vuur beheerst worden. Ter dekking van de opstellingen in de diepte van het weerstandsgebied worden mijnevelden gebruikt die op een ontstekings-sig-naal werken zodat de eigen beweging niet belemmerd wordt. Voor belangrijke terreingedeeltes en doelen worden vuurcommando's vastgesteld en als afsluiting wordt het vuurplan in grafische vorm opgesteld. Als de commandant vóór de algemene aanval van de vijand een doel wil bestrijden kan hij dit doen door zwerfende tanks (-art, -BTR's). Afzonderlijke groepen van de vijand die een (gewelddadige) verkenning uitvoeren, moeten door wapens vernietigd worden die na uitvoering van de opdracht van stelling moeten veranderen. Bij nadering van de vijand wordt deze op een afstand van 3-5 km door de artillerie bestreden. Indien er aanleiding toe bestaat wordt hij ook bestreden door tankeenheden van de hogere commandant die uit de diepte van het weerstandsgebied naar voren in vuuropstelling gaan en die geconcentreerd vuur uit directe richting afgeven.

.-.-.-.-.

WERKWIJZE ZWITSERSE GID

Artikel "TRUPPENNACHRICHTENDIENST - 1964"

door Majoor R. Schmucki

In "Allgemeine Schweizerische Militärzeitschrift" - Dec 1964

In dit artikel beschrijft de auteur de ervaringen die zijn opgedaan met het in 1962 ingevoerde voorschrift: "Truppennachrichtendienst". Zowel persoonlijke ervaringen als resultaten van een enquête onder inlichtingenofficieren van gevechtseenheden zijn in dit artikel verwerkt.

De schrijver stelt, dat sedert de invoering van dit voorschrift veel vooruitgang is geboekt op het gebied der inlichtingendienst op alle niveaus. Het voorschrift stelt duidelijk voor alle betrokkenen het te bereiken doel vast.

Op hogere niveaus kan dit doel grotendeels worden bereikt mede dank zij de aanwezigheid van een voldoende aantal inlichtingenofficieren op deze niveaus, alhoewel enige der voorgeschreven werkwijzen in de praktijk niet bleken te voldoen. Op regiments- en bataljonsniveau krijgt men evenwel een ander beeld. Hier mankeren de t.a.v. materieel en personeel gestelde voorwaarden om de voorgeschreven resultaten te kunnen bereiken.

Ook de beschikbare tijd om alle voorgeschreven maatregelen uit te voeren is bij oefeningen te kort. Daarom staat de inlichtingenofficier steeds voor de vraag, welke prioriteit aan de verschillende te nemen maatregelen moet worden gegeven. Maar daarover geeft het voorschrift geen uitsluitend. Daarom gaf 70% van deze inlichtingenofficieren te kennen, dat zij de waarde van dit voorschrift voornamelijk zagen in de bepaling van het doel en het nut van de inlichtingendienst.

Dit is een verrassende conclusie, omdat het voorschrift alle werkzaamheden

tot in detail beschrijft. Maar deze beschrijving blijkt dus niet aangepast aan de mogelijkheden van de diverse niveaus. Daarna geeft de schrijver een aantal aanwijzingen voor de praktijk ten behoeve van de inlichtingenofficier.

Hij stelt dat iedere militaire actie gewoonlijk begint met inlichtingen over de tegenstander en een opdracht aan de commandant. De inlichtingenofficier van een troepeneenheid zou dan de volgende maatregelen, in volgorde van prioriteit, kunnen nemen:

1. Uitgeven van waarschuwingsbevelen aan inlichtingen- en verkenningorganen en aan lagere eenheden. Controleren van de organisatie der waarneming.
2. Opmaken van een S2-bvt: vastleggen van de gegevens van de vijand op de overzichtskaart en bestudering van vijandelijke mogelijkheden. Voordracht daarvan voor de commandant.
3. Vastleggen van de essentiële inlichtingen (behoeften), tezamen met de commandant of alleen. In het laatste geval legt hij e.e.a. aan de commandant ter goedkeuring voor.
4. Leiding geven aan het verzamelen van gegevens door het geven van opdrachten aan verzamelorganen.
5. Opstellen van het verzamelplan.

De schrijver legt de nadruk op de noodzaak, de waarneming te controleren, omdat dit "verzamelorgaan" op de lagere niveaus overal beschikbaar is; snel gegevens over de vijand en het terrein kan geven en een beveiliging voor de commandovoering in de troep vormt.

Natuurlijk betreft het slechts een controle en een zich ervan overtuigen dat belangrijke waarnemingen werkelijk de inlichtingenofficier bereiken.

De schrijver meent dat, ondanks het feit dat het leiding geven aan de verzamelorganen in het voorschrift als tweede groep van werkzaamheden genoemd wordt, het beter is om, zelfs indien er slechts weinig gegevens beschikbaar zijn, de vijandelijke mogelijkheden te bepalen. In de praktijk blijkt namelijk, dat het weinig zin heeft het verzamelen van gegevens te beginnen als de daaruit verkregen inlichtingen de commandant niet meer bereiken vóór hij zijn besluit neemt.

Als de inlichtingenofficier de voorlopig vastgestelde vijandelijke mogelijkheden nog op tijd aan de commandant kan voorleggen, heeft hij werkelijk bijgedragen tot diens besluitvorming. Deze gang van zaken kan overigens bevorderd worden door de gegevens vijand aan het begin van de oefening slechts aan de inlichtingenofficier ter hand te stellen, zodat deze gedwongen wordt de toestand vijand en de vijandelijke mogelijkheden aan de commandant voor te dragen.

Bij de enquête bleek, dat slechts 25% van de commandanten regelmatig een S2-beoordeling toestand eiste, terwijl 50% dit slechts zo nu en dan deed en 25% van 16 commandanten dit nooit nodig achtte.

Volgens het voorschrift moet de commandant zijn inlichtingenofficier bekendmaken, welke besluiten hij vermoedelijk zal moeten nemen en welke inlichtingen hij daarvoor nodig heeft. Vastgesteld is, volgens schrijver, dat het een illusie is te denken dat de inlichtingenofficier binnen 15 à 30 minuten zijn commandant nieuwe inlichtingen kan verschaffen.

Tijdens de uitvoering van de opdracht moet de commandant echter nieuwe inlichtingen hebben om steeds nieuwe besluiten te kunnen nemen. Hij moet zijn inlichtingenbehoefte aan zijn inlichtingenofficier bekend maken of de inlichtingenofficier stelt deze behoefte zelf vast en laat ze door de commandant goedkeuren.

Bij navraag bleek dat 12% der commandanten dit altijd deed, 33% zelden en 55% nooit. Hieruit blijkt volgens schrijver dat de commandanten nog wel iets kunnen doen om een goede inlichtingendienst in hun eenheid te krijgen.

De schrijver stelt nadrukkelijk vast, dat het onzin is om 20 à 30 gewenste inlichtingen uit de lijst der in het algemeen benodigde inlichtingen te kiezen

en te trachten, deze te verkrijgen, als de tijd en middelen daartoe ontbreken. Hij beveelt daarom aan als inlichtingenofficier steeds een aantal lijsten van in het algemeen benodigde inlichtingen bij de hand te hebben en deze op het juiste moment aan de commandant voor te leggen, die daarop dan de meest noodzakelijke inlichtingen aankruist.

De in het voorschrift vermelde lijst van in het algemeen benodigde inlichtingen wordt door de inlichtingenofficier niet zonder voorbehoud aanvaard. Slechts 11% vond deze lijst goed en doelmatig, terwijl 89% der geënqueteerden deze lijst onoverzichtelijk en te ingewikkeld vond.

De schrijver acht dan ook een vereenvoudiging voor gebruik op bataljons- en regimentsniveau gewenst. Als voorbeeld noemt de schrijver het onderkennen van vijandelijke voorbereidingen voor kernwapeninzet. Niemand zal in ernst durven beweren, dat de bataljonsinlichtingenofficier in staat is zelf hierover inlichtingen te verkrijgen.

De schrijver stelt vast, dat het algemene verzamelplan als grondslag voor de verzamelactiviteiten op alle niveaus zijn nut bewezen heeft. Het opstellen hiervoor kost wel enige tijd maar het verkrijgen van gegevens kan daardoor zorgvuldiger en sneller uitgevoerd worden.

Er zou veel tijd gewonnen kunnen worden als bijvoorbeeld de benodigde inlichtingen reeds van tevoren op de achterzijde van de verzamelplanmodellen gedrukt waren.

Voorts is er een "Bijzonder Verzamelplan" in gebruik, dat de schrijver wel nodig acht, maar waarvan 60% der geënqueteerden verklaart, dat zij moeilijkheden ondervinden bij het gebruik daarvan. Vooral het verschil tussen "aanwijzingen" en "benodigde inlichtingen" is moeilijk te begrijpen. Ook het werkblad wordt onder aanzienlijk voorbehoud aanvaard. Slechts 19% der geënqueteerde inlichtingenofficiëren hechten er enige waarde aan; 63% gebruikt het slechts omdat het voorgeschreven is en 18% gebruikt het in het geheel niet. Ook wordt als nadeel gevoeld dat het werkblad ingevuld wordt door soldaten, die niet in staat zijn, het essentiële gegeven uit een bericht kort te formuleren.

Maar zelfs indien de inlichtingenofficier het werkblad zelf bijhoudt voldoet het niet. Het zou aan haar doel beantwoorden als het slechts 10% van de binnenkomende berichten zou bevatten. In de praktijk schijnt het beste te zijn de voor de inlichtingenofficier van belang zijnde gegevens in zeer korte bewoordingen op een klad-bloc te schrijven ten behoeve van een latere inlichtingenrapportage.

Voorts wordt de methode van verwerken van gegevens te ingewikkeld bevonden. Men vindt de evaluatie te bureaucratisch en te theoretisch. De volgende schaal wordt aanbevolen:

1. Goed	betrouwbare herkomst bevestiging van een melding
2. Mogelijk	betrouwbare herkomst bericht nog niet bevestigd
3. Twijfelachtig	van twijfelachtige herkomst bericht niet bevestigd
4. Onmogelijk	van twijfelachtige herkomst bericht onwaarschijnlijk.

Voorts stelt de schrijver voor enkele niet als zodanig bij ons bekende begrippen te vereenvoudigen. Hij wijst daarna op de noodzaak van eenvoudige, duidelijke voorschriften; een goede documentatie over de mogelijke tegenstander; een betere regeling van de opleiding van inlichtingenpersoneel, speciaal in het geval van een militieleger als het Zwitserse.

COMMENTAAR

Het artikel geeft blijk van een grote praktische zin en bevat enige, ook voor ons behartenswaardige opmerkingen. Vooral de volgorde van prioriteit van de door een inlichtingenofficier te nemen maatregelen is zeer goed aanvaardbaar, zij het dat de punten 4 en 5 in omgekeerde volgorde moeten worden verricht.

Een verschil tussen een algemeen en een bijzonder verzamelplan kennen wij gelukkig niet. De bezwaren die de schrijver signaleert met betrekking tot het bepalen van de in de praktijk benodigde inlichtingen op bataljons- en regimentsniveau en het te gecompliceerde verzamelplan worden bij ons ondervangen door het gestelde in VS 30-5, bijlage 12, "Productie van inlichtingen op lagere niveaus" en door het gestelde in de hoofdstukken III, VI en VII van het VS 2-1352-0 "Handboek voor de Reserve Officieren, Supplement Gevechtinlichtingen". Dit geldt eveneens voor de tegen het S2-werkblad aangevoerde bezwaren.

Hoewel de in dit artikel aanbevolen evaluatieschaal zeker een vereenvoudiging zou betekenen van de door ons gebruikte, stuit de invoering hiervan toch op het bezwaar dat onze evaluatieschaal in NAVO-verband gestandaardiseerd is. Voorts blijkt uit dit artikel dat ook in het Zwitserse leger het belang van een goede gevechtinlichtingendienst op alle niveaus wordt ingezien en dat men tracht de problemen op zo praktisch mogelijke wijze op te lossen.

.....

DE INHOUD VAN EEN MELDING

Vooral met het toenemen van het aantal meldingen o.a. door het vergroten van het aantal gevechtsveldbewakingsmiddelen (radar, infrarood, enz.) is het noodzakelijk de meldingen zo kort mogelijk te houden.

Opgemerkt wordt, dat een melding vaak langer is dan noodzakelijk. Ter illustratie enige voorbeelden:

FOUT	GOED
1. In SALZBERGEN LC8798 en het gebied zw en nw daarvan vij ter sterkte van ± honderd en twintig man (78 letters)	1. Geb SALZBERGEN LC8798 vij ± 120 man (28 letters).
2. Kwamen in omg LC856950 in contact met zestig uitgeweken militairen afkomstig van het vliegveld w van RHEINE. Zij verklaarden ..... (104 letters).	2. Militairen afkomstig vliegveld RHEINE verklaarden ..... (45 letters).
3. Wij hebben av op het gebied SALZBERGEN LC8798 ingezet en enkele kgvn gemaakt. Op één van hen brief aange troffen waarop veldpostnr 16765.	3. Av op SALZBERGEN LC 8798 ingezet en 3 kgvn gemaakt; één met veldpostnr 16765.
4. Duitse luchtwachtposten in de omg van OSNABRUCK hebben tussen 0945 en 1045, veertien Flashlights, een en twintig Fishbed en ± vijf en vijftig CUB vltgn, waargenomen allen vliegende in de rg RHEINE.	4. Tussen 0945 en 1045 veertien Flashlights, een en twintig Fishbed en ± vijf en vijftig CUB vliegende over OSNABRUCK rg RHEINE.

FOUT	GOED
5. Wij zijn op vij gestoten in omg LC8995, sterkte verm twee pels inf en een paar sn 85 mm apat.	5. LC 8995 vermoedelijk twee pels inf en twee sn 85 mm apat.

Goede meldingen zijn bijvoorbeeld:

1. Brug op LC881989 intact en vrij van vij.
2. Vliegveld w van RHEINE bezet door tenminste dertig man.
3. Op ht 84 nw van NEUENKIRCHEN ± zestig man bezig met graafwerk.

Het is bepaald noodzakelijk, dat alle overtollige franje bij iedere melding wegblijft. De intensiteit van het berichtenverkeer kan daardoor aanzienlijk worden verminderd en dus ook versneld.

Voorals men in de toekomst nog eens overgaat tot automatisering, dan is dit niet gewenst doch een bittere noodzaak. Iedere letter vergt zijn plaats in de computer. Doch ook zonder deze apparatuur is e.e.a. bijzonder belangrijk.

.....

DOELOPSPORING

Artikel "Target acquisition at the Unit level" in: Infantry, nov - dec 1964

Dit artikel geeft een korte beschouwing over radar en infrarood van de voorste eenheden. Naast het gebruik van deze middelen dient grote aandacht te worden besteed aan:

1. Verhoging van het aantal verkenningspatrouilles, vooral gedurende de duisternis. Het patrouilleplan dient te voorzien in de door radar en andere middelen onbestreken ruimten.
2. Op bataljonsniveau dient te worden beschikt over een helikopter "on call" teneinde snel een waarnemingspost of patrouille te kunnen afzetten en ophalen (zo mogelijk met jeep en radio).
Op deze wijze is het mogelijk met twee jeeps, acht man en enige radio's op snelle wijze mobiele patrouilles, twee staande patrouilles en één waarnemingspost in bedrijf te stellen, die in korte tijd gegevens kunnen verzamelen over een groot gebied.
3. Gebruik van geoefende lange-afstandspatrouilles wordt ten zeerste aanbevolen. Gedurende de velddiensttoefening "Sabre Knot" werden door 16 van deze patrouilles uitgerust met AN/TRC77 in 2½ dag 162 belangrijke en ± 150 minder belangrijke gegevens doorgeseind.
Het is gewenst om hierbij te kunnen beschikken over:
  - een goede code met een korte overbrengtijd;
  - een goede infiltratie - en exfiltratietaktiek.
4. De inzet van grond- en luchtwaarnemers, patrouilles, radar, infrarood, vliegtuigen met waarnemingsapparatuur, gecombineerd met het vermogen tot een juiste interpretatie, moeten worden gezien als één geheel met vuurkracht, beweeglijkheid en reactie.

.....

PRISONER OF WAR IN RETROSPECT

by SSgt AG Nicholson

Overgenomen uit Canadian Intelligence Quarterly, jan '65

One of the questions most frequently asked of me concerns my feelings at the time of capture. Before this question can be adequately answered and because events immediately prior to capture have such a bearing on one's mental side, I shall first outline the events immediately preceding my capture.

"Operation Jubilee" (The Dieppe raid) went badly from the start. The operation was originally scheduled for July 42, but after waiting aboard ship for six days, it was cancelled due to adverse weather conditions, but not before we had first become victims of a sneak bombing attack.

Upon cancellation of the operation, we disembarked, and most of us proceeded on leave. I returned to my unit from leave on 15 Aug and on the 18th once again found myself aboard ship - destination - Dieppe. The makeup of the force had undergone a change since the cancellation of the operation in July. A parachute battalion had been withdrawn and several companies of British Commandos and "C" Coy of the Royal Highlanders of Canada (Black Watch) substituted.

Because the Black Watch had never undergone training of for the operation, ten members of my own unit (myself included) were detached from The Royal Regiment of Canada (The Royals) and attached of the Black Watch. My training with the Int Sec of the "Royals" was for the supervision and control of PW expected to be taken during the operation. I assumed that my employment with the Black Watch was to be the same, although this was never adequately explained to me. This never became a problem however. One of the platoons was priming grenades below deck. The inevitable happened, and one third of the company was wiped out. Along with the other nine members of the "Royals", I was pressed into service to make up the deficient platoon.

The Black Watch being in reserve was eventually committed in support of the "Royals" who were having a bad time. "A" and "B" Coys had been annihilated, "C" and "D" Coys had been badly mauled and were pinned down on the beach. The CO who, with about 20 men, had gained the top of the cliffs during the initial landing, was now isolated and out of communication with the rest of the battalion.

Our run-in had been without incident. The Flotilla Commander had brought us in, on the lee side of a promontory, comparatively well protected from enemy fire and with a dry landing. We came up on the right flank of the "Royals" after rounding the promontory which cost us the life of our Platoon Commander and several men. The carnage that met us was enough to turn the stomach of the most battle experienced veteran. Dead and wounded lay everywhere. The remnants of the "Royals" were pinned down in front of a 12 to 14 foot high wall, across the entrance to a draw, the only route to the top of the 100-150 foot high cliffs. The wall was completely commanded by three massive pillboxes, one on each of the two promontories located at each end of the wall and one in the center. It was also surmounted by a jungle of concertina wire which had defied breaching attempts by means of bangalores. We could not reach the wall without running into enfilade fire from the two promontories. Further progress was impossible, and we could do nothing but wait and pray. Our joy at the arrival of a destroyer off out beach was short lived. After one broadside salvo she received a direct hit from the German Coastal Batteries and immediately sank.

After about four hours of waiting and watching the continuing slaughter, word was passed along the beach from the senior surviving officer that ten minutes would be allowed in which to attempt escape, before tendering surrender. Total survivors from five rifle companies numbered less than 200.

Attempts at escape seemed impossible. Those who tried swimming to the nearest ships, about five miles out, were sniped unmercifully, often by three and four MGs at one time. The decision to surrender stunned us, but no other alternative seemed possible. We still held some vague hope that the tide of the battle would turn and that a breakthrough one of the other beaches would bring about our release. The full impact of surrender was not immediately felt as those of us who remained unwounded (I being one of but a handful) had the casualties to take care of for the next several hours. After we had done all within our ability for the wounded, the Germans herded us off to a school courtyard in the town Dieppe where the utter hopelessness of our situation was realized and our irrevocable commitment to "Kriegsgefangenschaft" became apparent. The officers had already been segregated from us at the top of the cliffs where we had been stripped of practically everything we owned.

What now were my feelings upon first being captured? The bad luck that had dogged us from the time of the first planned raid in July until our ultimate capture left us in a numbed and dazed condition, incapable of coherent thought, let alone capable of a planned escape.

We were all, I think, in a severe state of lethargy that would have to be shaken before we would be of any use to ourselves or anyone else. This condition and the fear of the unknown is the greatest battle that the PW has to fight.

.-.-.-.-.

UIT TIJDSCHRIFTEN

MIL. REVIEW JUNE 1965

- Soviet Tactics.

Dit is een vertaling van een artikel van de hand van twee hoge Russische Officieren in de "Rode Ster". Het geeft een goed beeld hoe de Sovjet Officier denkt over het moderne gevecht.

- Soviet Armored Carriers.

Een goed overzicht.

- Shift in Soviet Strategy.

Schrijver van dit artikel keert zich tegen het zonder meer accepteren van de inhoud van Sokolovski's boek over Strategy.

The British Army Review, April 1963

- Combat Intelligence for Modern War.

Dit artikel is overgenomen uit het Amerikaanse Army Information Digest. Het geeft een helder overzicht over het belang van inlichtingen en de ontwikkeling hiervan van het moderne gevecht.

Infantry, May-June 1965

- An Answer from Denmark.

Een Deens onderofficier geeft hier weer hoe de patrouillegang in Denemarken wordt onderwezen, zulks naar aanleiding van een US artikel in Infantry. In dit laatstgenoemde artikel wordt een lans gebroken voor het volgen van een andere route in dan uit. Bij de Denen is dat vaste order evenals gelukkig ook bij ons.

Amor, May-June 1965

- Nato and communist tanks.
- Een vergelijking tussen de Chieftain, Leopard, AMX 50, M60 en T55.

.....

MARINE CORPS GAZELLE

Sep 1964, Confessions of a Battalion S2

In dit artikel komen o.a. de volgende punten The S2 learned ter sprake:

- "Not to take a mechanical approach towards weather and astronomical data".
- "To admit his ignorance when he did not know the enemy situation".
- "Not to make assumptions about the enemy, but the simply state enemy capabilities in the order they are most likely to be adopted".
- "To attend to his own job and to stay out of the operations officers business".
- "That he must know the terrain as well as he must know the enemy".
- "Which subordinate units consistently reported enemy information promptly and in detail".

Het artikel besluit met de woorden:

"Even old truths must be learned over and over by each generation".

Combat weather

Een ander kort artikel in dit blad geeft een goed overzicht van het weer m.b.t. tactische factoren zoals: zicht, geluid, begaanbaarheid enz. Een overzichtelijk staatje zoals daar vermeld wordt, is hier bijgevoegd.

Tactical factor	Reduced by	Improved by	Remarks
Visibility	Precipitation		Hampers movement and control.
	Fog		Aids secrecy and concealment.
	Smoke		Limits aimed and observed adjusted fires. Reduces air support.
	Glare		Reflects light, Blocks sun.
	Clouds	Clouds	Shields but also reveals.
	Dust	Dust	Sun and moon. Paramount Factor.
		Lightning	Intense natural flares.
	Mud, Snow	Tracks show after precipitation.	
Sound	Wind	Wind	Carriers sound downwind.
		Air density	Cold air transmits sound further.
	Interfering Noises		Thunder, howling winds, dripping leaves, falling rain, mask sound.
	Dampness		Wet leaves, fresh snow are quiet.

Tactical factor	Reduced by	Improved by	Remarks
Trafficability	Precipitation Wind		Freezes or forms mud. Drifts sand and snow.
Obstacles	Precipitation Extreme cold		Increases water obstacle size. Water obstacles freeze solid.
Human Performance	Temperature Foul weather		Extremes sap efficiency. Troops "button up" and can't see.
Equipment	Dust Temperature Precipitation Humidity		More malfunctions and maintenance. Freezing, overheating, more wear. Water damage. Fungus growth and rust occur.
Weapons	Temperature Wind Light		Safety and maintenance differ. Affects ballistics path. Lights up, sights up
NBC Warfare	Wind Vertical air Temperature Light Precipitation	Wind Movements	Blows contamination downwind. Up favors non-persistent agent. Affects microorganism. Washes away contamination.
Comm Equipment	Lightning Dust Precipitation Temperature & Humidity	Sun	Scares operators and interference. Prolongs battery life. Requires protection. Malfunction and interference. Certain ranges allow quick. Fungus growth in equipment.

Jan. 64. Beware the Russian Rase.

.....